

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
15 У 11666/11
13.02.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Џакула, председника већа, Радојке Маринковић и Биљане Шундерић, чланова већа, са судским саветником Михајлом Ралићем, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ... Улица ... број ... поднетој против тужене Војне поште 1102 Београд ради поништаја решења УП-бр. 2 бр. 40-2 од 15.09.2011. године у правној ствари плате, у нејавној седници већа одржаној дана 13.02.2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Војне поште 1102 Београд УП-бр. 2 бр. 40-2 од 15.09.2011. године, и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца поднета против решења Војне поште 9808 Београд УП-1 бр. 41-2 од 06.09.2011. године, којим је одбијен захтев тужиоца за доношење решења о плати у складу са одредбом члана 83. став 1. Закона о војсци Србије.

Тужбом поднетом Управном суду дана 26.10.2011. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због повреде члана 81. до 84. Закона о војсци Србије, као

и одредбе члана 15. став 2. Правилника о платама и другим новчаним примањима професионалних припадника војске. Указује да је уочио неправилност у обрачуну плате што је директно утицало на висину његових примања. Ово јер је у решењу Војне поште 9808 Београд од 16.03.2009. и решењу исте ВП од 23.02.2010. године, утврђено да му припада додатни коефицијент у висини од 25% основног коефицијента због посебних услова у служби Војсци Србије, а не већи од 25% од коефицијента који се утврђује на основу положаја и чина, што је у супотности са одредбом члана 83. став 1. Закона о војсци Србије. Предлаже да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење, те наложи туженом доношење решења о плати директном применом члана 83. Закона о војсци Србије.

Тужени орган је у образложеном одговору на тужбу поновио наводе из образложења оспореног решења. Налазећи да је то решење у свему правилно и на закону засновано предложио је да суд тужбу одбије као неосновану, а тужиоца обавезе да туженом надокнади трошкове поступка у износу од 10.000,00 динара за састав одговора на тужбу.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. истог закона, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари нашао да је тужба основана.

Према стању у списима предмета, тужилац је дана 30.08.2011.године, поднео Војној пошти 9808 Београд писмено насловљено као "захтев за доношење решења о плати у складу са одредбом члана 83. Закона о војсци Србије", у коме је цитирао наведену законску одредбу, истичући да му је решењем Војне поште 9808 Београд Инт.бр. 3056-1 од 16.03.2009. године, утврђен коефицијент по чини и положају у складу са стварним стањем, али да је коефицијент због посебних услова под којима врши службу обрачунат у висини од 25% од основног коефицијента који му је утврђен према положају и чину, а не већи 25% од коефицијента који се одређује на основу положаја и чина, како је прописано одредбом члана 83. Закона о војсци Србије, па моли Војну пошту 9808 Београд да усклади његово решење о плати са одредбама члана 83. Закона о војсци Србије, јер ће се то рефлектовати на висину пензије у коју скоро одлази. Првостепени орган је решењем од 06.09.2011. године, одбио тужиочев захтев од 30.08.2011. године, позивајући се на одредбе члана 15. став 2. Правилника о платама и другим новчаним примањима професионалних припадника Војске Србије. Према образложењу првостепеног решења, тужиоцу је решењима од 16.03.2009. године и 23.02.2010. године, утврђен додатни коефицијент у висини од 25% основног коефицијента због посебних услова службе у Војсци Србије, а на основу увида у досије

персоналних података који се за тужиоца води у војној пошти утврђено да је тужилац запослен у Војсци Србије на неодређено време у својству поодифицира, да је у чину заставника I класе, да је постављен на формацијско место за које је формацијом прописана деветнаеста положајна група, да је задржао право на положајну плату према шеснаестој положајној групи у складу са чланом 12. став 2. Правилника и да је остварио преко 29 година у радном односу. Решавајући по жалби изјављеној против првостепеног решења од 06.09.2011. године, тужени орган је одбио жалбу као неосновану, позивајући се на одредбе члана 81. став 2. и члана 83. став 1. Закона о војсци Србије, те члана 15. став 2. Правилника о платама и другим новчаним примањима професионалних припадника Војске Србије. Према образложењу оспореног решења, тужени орган је закључио да је првостепено решење правилно и на закону засновано, јер је решењем Војне поште 9808 Београд Инт. бр. 2988-1 од 23.02.2010. године, тужиоцу признато право на додати коефицијент у висини 25% од основног коефицијента, коефицијент за обрачун његове плате је увећан за 25% у односу на коефицијент који се утврђује на основу његовог положаја и чина, па како наведеним решењем није повређена одредба члана 83. став 1. Закона о војсци Србије, то није основан захтев тужиоца да се решење о његовој плати усклади са чланом 83. став 1. истог закона, са којих разлога је применом члана 230. став 3. Закона о општем управном поступку, одлучио као у диспозитиву тог решења.

По оцени Управног суда основано тужилац тужбом указује да је оспореним решењем повређен закон на њихову штету. Ово због тога што су оспорено и ожалбено решење засновани на повреди правила поступка из члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку у вези члана 58. и 115. истог закона. Наиме, у достављеним списима предмета се налази решење Војне поште 9808 Београд, инт. бр. 3056-1 од 16.03.2009. године, као и решење исте Војне поште, инт. бр. 2988-1 од 23.02.2010. године, којима су тужиоцу у тачкама 1 до 3 диспозитива одређени елементи за обрачун плате, укључујући и додатни коефицијент у висини од 25% основног коефицијента због посебних услова службе у Војсци Србије. али се не налази доказ о уручењу наведених решења тужиоцу, због чега се не може закључити да ли су ова решења коначна и правноснажна. С обзиром на наведено стање списка предмета, Управни суд налази да је у поступку који је претходио доношењу оспореног решења остало нерасправљено шта по својој правној суштини представља поднети захтев тужиоца од 30.08.2011. године, жалбу (као редовно правно средство) против решења од 16.03.2009. године или против решења од 23.02.2010. године, ванредно правно средство или неки други захтев заснован на одредбама Закона о војсци Србије. Како је првостепени орган пропустио да утврди правну суштину поднетог захтева тужиоца поводом кога је покренуо

управни поступак, а од чега зависи који ће меродавни пропис бити примењен приликом одлучивања о захтеву, то је решење првостепеног органа засновано на повреди правила поступка из члана 58. у вези са чланом 115. Закона о општем управном поступку. Тужени орган ову повреду поступка није отклонио, већ је у образложењу оспореног решења оценио да је решење Војне поште 9808 Београд Инт. бр. 2988-1 од 23.02.2010. године, донето у складу са одредбом члана 83. став 1. Закона о војсци Србије. Поступајући на наведени начин тужени орган је починио исте повреде правила поступка, а истовремено и повреду из члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, јер образложење оспореног решења не садржи јасан захтев странке о коме је у поступку одлучивано и правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенчно стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

Са изнетих разлога Управни суд је на основу члана 40. Став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву стим што примедбе и правна схватања суда изнети у овој пресуди обавезујући за тужени орган у смислу члана 69. став 2. истог закона.

Суд је одбио, као неоснован, захтев туженог за накнаду трошкова спора, обзиром на одлуку донету у овој управној ствари, па је одлучио као у ставу другом диспозитива пресуде, на основу одредаба чланова 150. и 153. Закона о парничном поступку, који се сходно примењују на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 13.02.2014. године, 15 У 11666/11

Записничар
Михајло Ралић,с.р.

Председник већа-судија
Гордана Џакула,с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић